

Nvenit spes nostra viam. Landavia rursus
Gallorum crepta est armipotente iugo!
Salve Progenies Cœli, IOSEPHE, sereni,
quem Proavis æquant fortia facta Diis;
Orbis delictum, patriæque extrema timentis
fulcrum, & tam dubio tempore certa salus!

REX, quem sublimem, statuas super atque tropæa,
in cœlum niveis Gloria tollit equis!

Victor ad arma venis; nec bellas, quin Tibi lætis
certior auspiciis ante triumphus eat.

Hoc ipsum bis victa satis *Landavia* monstrat:
& pugnare Tibi & vincere semper idem.

Hic, IOSEPHE, novis veteres successibus augens;
exsuperasti armis vota fidemque *tuam*

Ad solum Nomen venientis palluit hostis,
questibus & murmur miscuit: Ipse redit!

Ipse redit; dira nos obsidione prememur.

Cedimus, ac nosmet dedimus? Ipse redit.

Nec mora. Vix aderas, Tibi plaudunt ære cohortes,
certantesque *Timor*, nec minus urget *Amor*.

Ad tua iussa animos miles parat; & satis una est
vox ad mandatum, nutus ad imperium.

His adhibes frænos, illis calcaria; lassos
sæpius imbre rigas Iupiter aurifluo.

Mox, velut iratus quando Rex Æolus Austros
luctantes vinclis carceribusque levat;

hi ruptis antris, quæ fors dedit obvia, sternunt,
grandini & admisti vi crepitante fremunt:

Sic